

skryty všechny poklady moudrosti a poznání. ON JE LÁSKA. A ta ať mě vede až do smrti.

10 let po mém znovuzrození mě pak bratr Pavel Smetana vyzval, abych si udělala diakonské zkoušky a šla na sbor. To se stalo a v r. 1992 jsem nastoupila na sbor ve Kádymí, v r. 1995 pak jsem odešla do Plzně - Západního sboru a od r. 2009 působím ve sboru v Teplé. Během těch let jsem si prošla mnoha bolestmi těla i duše, absolvovala jsem pár docela těžkých operací, takže jsem nejednou prosila Pána, aby mě zbavil zářezů této služby. Nestalo se, ale Pán mě vede den za dnem a vždy znovu mi dává sílu jít dál a sloužit. Být svědkem smíření člověka s Bohem v Pánu Ježíši Kristu.

Děkujeme Renatě Šilarové, kazatelce v Teplé.

Co bude

Dne 23. 11. 2014 se chystáme na výjezd do Rokycan.

Dále chceme všechny srdečně pozvat 14.prosince od 14:00 do Teplé na sborové setkání, kde, dá-li Pán, poslouží bratr kazatel Bronislav Matulík s manželkou. Bratr Matulík je členem rady Cirkve bratrské.

„Duch Panovníka Hospodina je na mně, protože mne Hospodin pomazal. Poslal mne přinášet radostnou novinu pokorným, ovázat rány zlomeným v srdci, vyhlásit zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře; vyhlásit rok Hospodinovy přízně a den pomsty našeho Boha; potěšit všechny truchlící; zajistit pro truchlící na Sijónu, aby jim byla dána čelenka místo popela, olej veselí místo truchlení, závoji chuťby místo ducha malomyslnosti. Budou nazváni: Duby spravedlnosti, setba Hospodinova, aby byl oslaven“

Iz 61, 1 – 3

Pán vám všem žehnej!

vii

Občasník

poradního odboru pro evangelizaci a misi

listopad 2014

„Bůh chce, aby všichni lidé byli zachráněni a poznali pravdu. Je jeden Bůh, jeden je také prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny.“

1. Tím 2,4

To potřebují slyšet nejen nevěřící, ale také my, kdo jsme to zakusili. Znovu a znovu, abychom stále žili ve vědomí, že zachráněna je připravena pro všechny, včetně řešení a proměny našich životů. Díky Bohu!

Kontakt: Sterzlkovi; Karlovarská 130; 357 35 Nové Sedlo - Loučky
emali: poem-zapad@googlegroups.com
tel.: +420 776 848 297

Co bylo

V květnu jsme navštívili kazatelskou stanicí v Kraslicích. V srdečném společenství jsme obdivovali trpělivé přijetí romských dětí, rozvinutou práci s nimi a aktivní zapojení mládeže.

Začátkem července se opět konala v Praze Křesťanská konference, kterou připravuje Křesťanská misijní společnost. Jan Kovanda nám napsal: Jsem vděčný za každou křesťanskou konferenci, která se v minulosti konala. To platí i o té letošní. Děkuji Pánu za vše, co jsme mohli jako účastníci přijmout. Jisté se to hodné týká i dětské konference. Těším se, pokud bude milost, že přijedu příště s dětmi znovu. Ať je v našich životech oslaven Boží Syn, ať jsou naše životy čisté a plné Boží přítomnosti.

Záznam celé konference (z programu vybíráme např.: Církev, která počítá s Bohem; Nebát se rizika; Malá víra stačí; Jak najít Boží vůli; Prorocká služba; Internet – co dělají naše děti) se dá objednat buď e-mailem na adrese knihy@kmspraha.cz, popřípadě telefonicky (tel.: +420 284 841 922) za 150 Kč.

Jisté se toho v našich sborech událo mnoho a díky Bohu za to. Napište nám o tom, budeme rádi. Chceme se vzájemně sdílet ke společnému růstu a povzbuzení. Ať vzejde Bohu chvála.

„Drsná” akce v drsných horách

Ráda bych vám ve zkratce popsala akci, která proběhla o víkend 13.6.-15.6 v Horní Blatné.

Už v pátek se sjelo do Chaty pod Vlčí jámou zhruba 40 účastníků, kteří se těšili na neuvěřitelné zážitky. V prostředí „drsných“ Krušných hor zažívali společné stmelování „týmů“ nejen pobytem v přírodě, ale také intenzivním duchovním programem.

mohla dozrávat v evangelické mládeži. V sedmnácti letech jsem poprvé začala uvažovat o studiu teologie. Tu jsem také po maturitě začala studovat. Zálhy jsem se však vdala a během dvou let měla dvě děti. To už pak studovat moc nešlo. Na pražském sídlišti jsem se cítila osamělá. Hledali jsme s mužem sbor, do kterého bychom patřili. Našli jsme jej v Praze - Libni, kde tenkrát byl farářem br. Pavel Smetana.

Snažila jsem se žít křesťansky a dodnes děkuji svému otci, že mi dal do ruky Hesla Jednoty bratrské, že jsem začala bibli číst každý den. Při svém snažení jsem se však stále cítila vzdálena opravdovému vztahu s Bohem. Na začátku r. 1981 jsme se setkali s „probuzenými“ křesťany v Praze - Kobylisích v mládeži. Br. Luboš Ondráček mě tenkrát vedl k modlitbě přijetí Krista do mého života. Pochopila jsem, že je třeba přijmout evangelium a spásu v Pánu Ježíši osobně. Bylo to celé tak trochu trapné, protože ti mladí bratři mě poučovali o něčem, co jsem dobře znala, ale já jsem na to přistoupila, protože jsem chtěla změnu, chtěla jsem být blízko Bohu, už jsem si nechtěla na zbožnou jen hrát, jak mi to připadalo dosud. Nejdřív se nedělo nic, ale za nějaký den se dostavila velká radost. Kristus žil ve mně, staré věci pominuly, byla jsme nové stvoření v Něm! V té době přijal Pána Ježíše i můj manžel.

Potom následovalo velké vyznávání vin jedné noci, kdy jsme šla hloboko do svého mládí a dětství a vyznávala a vyznávala, uvědomovala jsem si najednou věci, které jsem dříve neviděla - všelijaké pomluvy, soudy a povyšování se nad lidi...A stalo se, že jsem to mohla začít dávat i do pořádku, že jsem potkávala ty lidi, se kterými jsem měla nějaké problémy, padaly přehradky a to smíření se pak šířilo do celé rodiny.

Na začátku svého nového stavu jsem všem příbuzným tu novost svého bytí oznámila, ale nikdo to moc nepřijal, ani rodiče ne. Chodívali jsme kromě evangelického sboru v Libni také na Maniny a na shromáždění pozdějšího Křesťanského společenství, a to rodičům vadilo, takže jsme si zakusili i jistou dávku utrpení pro Krista.

Nedlouho po znovuzrození prožila jsem taktéž v Kobylisích křest Duchem svatým. Už tedy chodím s Pánem téměř 34 let. Ne vždy jsem měla tutéž radost jako na začátku. Zažila jsem i pocity, že mě Bůh zklamal. Nemohu však zvolit jinou cestu. Vždy vím, že není, ke komu lepšímu jít, než ke Kristu, On má slova věčného života. V Něm jsou

získal Nejdelek stálého faráře, v červnu 1922 získal samostatnost, do té doby náležel pod Karlovy Vary. Až do roku 1945 šlo o německou evangelickou církev (název se různě měnil). V roce 1945 byl převzat mareték této církve Československou církví evangelickou. Celé období po roce 1945 je spojeno se jménem dlouholetého kurátora bratra Václava Uhlíka. V dalších letech byl sbor výrazně člensky posílen příchodem reemigrantů z Horního Slezska – především z Bedřichova Hradce a Petrovic. V roce 1947 se sbor osamostatnil (v té době pod něj patřily kazatelské stanice v Horní Blatné, Chodově a Novém Sedle) a čítal přibližně 3 700 duší. O tři roky později získal Chodov s Novým Sedlem samostatnost. V roce 1956 zasáhl Nejdelek rozdělení, kdy ze sboru odešla skupina letních. V 60. letech se ze sboru vystěhovaly stovky členů do tehdejšího Západního Německa. Byly uvedeny též zásahy církevních tajemníků vůči představitelům v církvi. Bylo vzpomenu to i poválečných stálých farářů, kteří zde postupně působili ThDr. Emil Jelínek, Antonín Blažek, Jan Blahoslav Šourek, Pavel Freitinger, ThMgr. Luděk Seguens a Mgr. Michal Šourek.

Sbor prožil v dějmách pekné i smutné chvíle. Zcela jistě můžeme být Bohu vděční a děkovat mu za vykonané dílo, jež přetrvalo do dnešních dnů.

Po přednášce se měli účastníci vypravit na nedalekou místní křížovou cestu, jež vznikla v letech 1851 až 1858 a jež byla v roce 2008 znovuoobnovena a otevřena. Ovšem vzhledem k nepříznivému počasí (vytrvale přšelo) z výletu nakonec sešlo. A tak v sále fary pokračovaly vzájemné rozhovory a vzpomínání.

Pro občasně napsal Pavel Andriš, děkujeme.

Svědectví

Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové! (2.Kor.5,17)

Narodila jsem se v rodině evangelického faráře. Jsem nesmírně vděčná za své krásné dětství, kdy jsem mohla vyrůstat uprostřed živého polabského sboru. Jsem vděčná rodičům, že mě vedli k víře v Boha, vděčná za to, že jsem se mohla seznámit s biblickými příběhy, že jsem

v

Hned v pátek, když se setmělo, čekal účastníky první úkol. Světen byl nováčkům, nejmladším účastníkům akce. Po tmě museli v lese chytat zvířata, která utekla. Ano, nacházeli nejrůznější zvířina, dravou i mírumilovnou, velkou i malou. Možná přemýšlíte, zda si takto měli chytit večeři, zvěř oškubat, připravit a zkonsumovat. Ale nebojte se, zvířata nebyla živá a účastníci se najedli už před tím. Vlastně se jednalo o hru. Hra byla motivována příběhem o Noemovi a jeho arše. Co v příběhu však nebylo, Noemovi v nestřeženém okamžiku jeho zvířátka z lodi utekla. A to by byla škoda. Rozuteklá zvířata by se utopila, neboť po celé zemi nastaly po dlouhých deštích povodně. Proto bylo velmi důležité ztracenou zvěřinu najít a vrátit zpátky Noemovi. To se našťástí podařilo, Všechna ztracená zvířata se našla a vrátila do archy.

Účastníci však ale ani po dlouhé noční výpravě nemohli ráno vyspat. V sobotu v brzkých časných hodinách byli probuzeni organizátory a čekala je rozcvička. Času není nazbyt, dnes je před námi dlouhá výprava. V chladném vzduchu před chatou se všichni rychle probrali. Pak už jenom rychle snídání nabrat energii a rychle vyrazíme do terénu. Šli jsme kolem propastí, kde i v parném létě bývá sníl, nahoru na vysokou horu s rozhledem do dalekého okolí. Ani potom cesta nebyla snadná. Na účastníky čekala mnohá nebezpečí. Před bombami bylo nutné se pečlivě schovávat. Před vysokou vodou vylezt na stromy.

Cesta končila Jindřichských skalách. Zde se stávala krkolomnější a mnozí se museli opírat o své hole, aby trasu zvládli. Po námaze je potěšil nádherný výhled ze skal a posezení v táboře. K nevědším zážitkům se přidalo i lezení po skalách. Mnozí z účastníků výstup nezvládli a padali ze skály dolů. Naštěstí do lana.

Po té už měla cesta probhat lehce. Ti nejmladší měli možnost se svězt autem, ovšem na střese. Auto se řítilo vysokou rychlostí a účastníci se křecovitě drželi konstrukce střechy, aby nespadli. Nakonec všech zhruba patnáct účastníků tento úkol zvládlo. Díky Bohu se nikomu nic nestalo.

Večer byl už v klidnějším duchu. Po přednášce následoval koncert chval s kytarou, bicími a vokály. Koncert probíhal ve vojenském stanu velké chaty. I v chladném počasí se sešlo několik desítek lidí. Nebyl to totiž jen tak obyčejný koncert. Účastníci se tu sešli ke společnému duchovnímu rozjímání s chválami a zpěvem. Chvály a zpěv patřili

ii

Bohu, byli to totiž křesťané. Místo kostela stáli ve vojenském stanu, nedrželi tlusté zpěvníky a nezpívali za doprovodu varhan unylé písně. Doprovod by v poněkud rockovějším podání, neboť i tak lze Boha uctít. Možná se vám to může jevit nepatřičné, obzvláště, pokud si představujete křesťany jen v kostelních lavicích zpívající napůl falešně Hospodine pomiluj ny. Bůh se ale neskrývá jenom v kostelích, kde by se mohl vznášet deset centimetrů pod zdobenou klenbou. Záleží jenom na postoji srdce toho, kdo Boha ctí. Bůh je všude kolem nás a dokonce se stal člověkem pro nás, skrze Ježíše Krista. Tak proč by s námi nebyl i v tom vojenském stanu?

V sobotu v deset hodin večer dorazila poněkud nevšední osoba, která měla být stěžejní pro nedělní dopoledne. Měla na sobě propocený šustákový obleček a vypadala poněkud zvláštně. Červené oči prozradily probdělou noc a kymáčívá chuze říkala něco o tom, že má nejméně sedm desítek kilometrů v nohách. Byla totiž na závodě se psíkem Ňuffkem. Pokud si myslíte, že Ňuffk je pudlík, kterého byste snadno sbalili do své příruční kabelky, vězte, že tento obrovský sedmdesátikilový hařan se vám do batohu opravdu nevejde. Přestože se ona podivná osoba únavou kymácela, pohrdla měkkou postelí a peřinami. Raději si lehla na karimatku a do spacáku pod stůl.

V neděli ráno jsem ji chtěla nabídnout nějaké oblečení, aby vypadala trochu k světu, je přeci svátek. Ona si jen pohrdlivě odfrkla a řekla že má s sebou krásnou čistou sukni, že prý budu koukat. A koukala jsem. Zase jsem ji neodhadla.

Ptáte se, kdo je ta podivná osoba se psem Baskervillským? No to je přece naše naše paní farářka, která v neděli dopoledne vedla rodinné bohoslužby pro nás účastníky. Pro rodiny s dětmi.

Celá akce, Dny křesťanské rodiny, totiž byla určena křesťanským rodinám. Rodině, a to nejen té křesťanské, byl také zasvěcen program celého víkendu. V dnešní době rodina zažívá frontální útok od všech zlých mocností. Úplná, spokojená a fungující rodina je totiž tomu Zlému trnem v oku. Útoky přicházejí na jednotu manželů, na důležitost rodiny jako celku. Rodina s otcem a matkou, jak byly Bohem stvořeny, jsou plíživě nahrazovány útvary, kde se o děti stará rodič 1 a rodič 2. Je pak už jenom otázkou času, kdy se rodičem 1 bude moci stát medvěď a rodičem 2 veverka. Ani rodiny v církvi (nejen v té Československé

evangelické, která akci pořádala) nejsou uchráněny. I zde se rodiče rozvádějí, děti odcházejí z církve, opouštějí hodnoty svých rodičů a žijí neukotvení v tempu dnešního světa pod ohromnými tlaky. A protože si uvědomujeme důležitost rodiny v Božím spasitelském plánu – rodina totiž není jenom základem státu, ale také základní jednotkou pro předávání Boží lásky k nám lidem – sešli jsme se k vzájemnému posílení a načerpání sil k budování našich vlastních hodin. Křesťanský teambuilding jak se sluší a patří.

Jestli se vám zdají ti křesťani trochu podivní, asi máte pravdu. Ale nuda na této akci rozhodně nebyla. A když už jsme se všichni rozjžděli ke svým domovům, paní farářka nasedla na oranžovou koložku, ladhým pohybem se odstrkávala nohou a odjela pryč. V Jáchymově jí čekaly další bohoslužby.

Napsala Bára Sterzliková

110 let nejdeckého kostela

V neděli 21. září 2014 si nejdecký sbor připomněl 110 let od dostavění a posvěcení kostela Vykupitele. Slavnostní bohoslužby začaly v 9 hodin a slovem posloužil bratr farář Bob Helekkia Ogola, původem z Keni, který ve sboru působí od roku 2007.

V rámci bohoslužeb zazpíval pěvecký sbor pod vedením sestry Jany Uhlkové. Dále vystoupil historik, bratr Pavel Andrš, který ve stručnosti přítomné seznámil s údaji o vzniku kostela, jeho stavbě a průběhu slavnostního dne posvěcení. Stalo se tak 11. září 1904, přičemž základní kámen byl položen 30. srpna 1903.

Bratr farář Milan Alfred Satke z Teplé zavzpomínal na 80. léta, kdy jezdil administratovat do Nejdku z Teplé. Zdtůraznil, že mu sbor přirostl k srdci a i po letech sem jezdí velmi rád.

Po společném obědě následovala káva s koláči, které byly připravené v sále farní budovy. Bratr Pavel Andrš navázal na svoje dopolední slova a přiblížil regionální dění v církvi a sboru v minulosti. Zmínil luterství a dobu třicetileté války, kdy se v Nejdku konaly poslední nekatolické bohoslužby. Ty další se konaly až na Velikonoce 1873. V roce 1901